

NA KRAJU ĆE ISPASTI DA SMO MI TUKLI POLICIJU

Na poslednjem protestu protiv nekažnjenog nasilja u Savamali, održanom 13. jula, reditelj Srđan Keča je nalogio da postoje i oni Beograđani koji nisu u prlici da budu sa nama ispred Skupštine grada, jer žive daleko i nemaju novca za BusPlus do centra i nazad. Primedba je dobra i važno je što je izgovorenata, mada to što neko nema novca za kartu ne znači da se ne bi snašao ako bi zaista požeole da dođe. Koje još probleme bi protest trebalo da naglasi da bi se ljudi bez karte osetili pozvani, predlažu Vladimir Novaković, Tadej Kurepa i Filip Rudić.

Kurepa, Rudić i Novaković su nam poslali tekstove pre nego što je vlast u ponedeljak ujutru pred Skupštinom grada opet pokazala građanima šta najbolje zna – da kriminalizuje svaki glas protiv sebe koji govoriti istinu. Iz priloženog pretpostavljamo da naši današnji diskutanti nisu ni najmanje iznenadeni svirnjicom koju su u ponedeljak demonstrantima pribredili policija i Šinša Mali; a tek što nisu skloni da poveruju da su demonstranti zaista tukli policiju.

Isti nivo zdravog razuma smo očekivali i od zaštitnika građana Saše Jankovića, koji je međutim odlučio da se napravi naivan, da građanima deli lekcije o nenasilju, a policiji pohvale za „pravilan i zakonit“ način postupanja tokom protesta.

Dragana Čabarkapa nam daje još jedan okvir za istu sliku siležije koji se u neprilici pravi žrtva i sve druge optužuje za nasilje, a naročito neprisilne svedoke svojih nedela. Ovim fenomenom ćemo se detaljnije pozabaviti u okviru serije javnih razgovora koju počinjemo sedmecetog četvrtka u Resavskoj 21.

Ivan Zlatić, Učitelj neznanica i njegovi komiteti

NASILJE SISTEMA JE PRAVILA OKADNE IZUZETAK

ČINI se da su masovni protesti protiv urbanističkog terora „Beograda na vodi“ dostigli svoj plato i da je vreme da se kolektivno promišljaju naredni koraci.

U ovom trenutku najveću opasnost predstavlja mogućnost da protesti utihnu sami od sebe, čime bi se u javnosti stvorio utisk da ulični protesti nisu adekvatno ili efikasno sredstvo borbe. Takođe, pogrešno bi bilo i po svaku cenu proglašiti nekakvu „pobedu“ nakon što koje bi veliki broj ljudi iz čitave priče izšao razočaran, sa gorkim ukusom u ustima. Zbog toga smatramo da je potrebno preispitati motivaciju dela ljudi za učešće u protestima i osvestriti brutalnu stvarnost društva u kome živimo.

U izbornoj noći (vrlo simbolično) grupa od 30 takt maskiranih ljudi naoružana palicama upala je u Hercegovačku ulicu u Savamali, vezala čuvare i sa tri bagera srušila objekte koji su se nalazili na prostoru predviđenom za gradnju „Beograda na vodi“. Ovi napadači sa fantomkama ustanjavali su prolaznike, legitimisali ih i zadražavali, a policija se nije odazvala na pozive građana. Šinša Mali, bahati gradonačelnik Beograda, nakon par dana izjavio je da „Grad Beograd nema nikakve veze sa ovim dogadjajem“. Ubroz je premijer Aleksandar Vučić rekao da upravo vrh gradske vlasti stoji iza rušenja, ali da su to radili „u najboljoj nameri“. U javnosti je otvorena polemika o vladavini prava, nepoštovanju zakona i slabosti pravne države. Upravo je ovo bila primarna motivacija velikog broja ljudi koji su se priključili protestima.

Međutim, ako se podsetimo nekih skorijih događaja koji su se desili pod parolom „vladavine prava“ ili „jake države“, a koje je većina zaboravila, videćemo ne samo veliku sličnost, već i da brutalno rušenje u Hercegovačkoj predstavlja kontinuitet služenja interesima krupnog kapitala i nasilja vlasti i države nad društvom.

Bageri u Belvili

Za početak, setimo se načina na koji je Đilasova vlast rešila „Romsko pitanje“ prilikom izgradnje Belvila i prepreke za Univerziju 2009. godine.

Stanovnicima Romskog naselja u Bloku 67. u četvrtak 2. aprila 2009. godine dat je rok od 15 dana da se isele, a rušilačka ekipa se pojavila već sledećeg jutra, 3. aprila, oko 6 ujutru i na prepad otočela rušenje, uz jaku podršku policije i specijalaca.

Ovim siromašnim ljudima gradske vlasti uništile su ono malo stvari koje su imali – sva njihova imovina ostala je zatrpana u ruševinama, bageri su gazili preko televizora, frižidera... Žena koja je rodila nekoliko dana ranije u panici je sa novorođenčetom bežala ispred buldožera. Sršeno je 56 kuća, a više od 45 porodica sa ukupno 126 članova ostalo je bez krova nad glavom. Gradski organi nisu im prethodno obezbedili nužni smeštaj. Nakon što je romsko naselje srušeno, njegovi stanovnici, većinom izbeglice sa Kosova, proveli su nekoliko noći

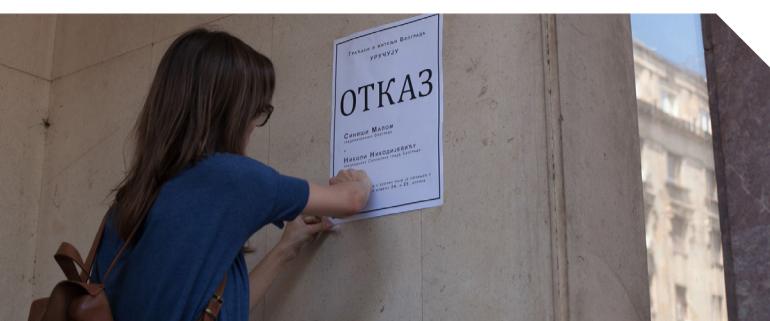
za samoobrazovanje Riten uciteljneznalica.org

gotovo sve može legalizovati. U nekim slučajevima osumnjičeni su prvo privoren na osnovu uredbe o vanrednom stanju, a onda zadržani u pritvoru u skladu sa odredbama novog zakona, tako da im se moglo desiti da ne vide advokata i cela tri meseca.

I slučaj „Belvil“ i „Šablia“ upečatljivo

pokazuju kako se državni teror i ekstremno nasilje bez problema legitimišu zakonom. Iza ideologeme o „vladavini prava“ skriva se istina kapitalističkog društva: spremnost na bespovornu poslušnost prema dovoljno jakom finansijskom interesu.

Zakoni i jesu tu da bi štitili interese boga-

Imenovati TO ratom

tih moćnika, a uloga državnih aparata, poput policije, nije ta da štititi i brani gradane od kriminalaca i bahatih nasilnika. Naprotiv, ona je sama po svojoj prirodi i postojanju bahata i nasilna, što se naročito vidi iz ovakve prakse, kada je neophodno sprovesti volju vladajuće elite ili je zaštititi kada se ona oseća ugrožena.

Tadej Kurepa i Filip Rudić, članovi grupe Klasna solidarnost ASI

NISMO PAMETNIJI KAD ĆUTIMO

GLEDAM i slušam danas kako građani na protestima reaguju na postupak rušenja objekta u Savamali pod fantomkama. Dobro je da reagujemo i da vise ne čutimo, ali u jednom delu priče se reakcija je slaba i kasnala, i trebalo bi da se priča zašto ako očekujemo da na protest dođu ljudi koji najbolje znaju šta znači sila i nepravda u Srbiji danas.

Na jednom sprovodu pre nekoliko meseci pošlo mi se jedan ovdješnji reditelj kako je njegova predstava skinuta sa repertoara i kako mu je delokrug rada sužen. Nisam mogao da izdržim, pitao sam ga o čemu je mislio i čemu se nudio svih ovih godina dok se velikom broju ljudi ne samo suzio delokrug rada, već je za mnoge delokrug rada i delokrug života skroz uništen. Muk i tišina sa obe strane. Samo još jedan dokaz onoga što obojica znamo, da nismo spremni reagovati kada se problem dešava, već sa našnakom pametu. Zato odlazim na proteste. Ne davimo Beograd, jer ne želim da se više ikada ponovi ono čutanje na koje smo nailazili na radnici Trudbenik gradnje za vreme štrajka. Svi koji su tada mislili da su pametniji kad čušu danas nemaju šta kažu, a ni ja ne znam šta bih rekao njima.

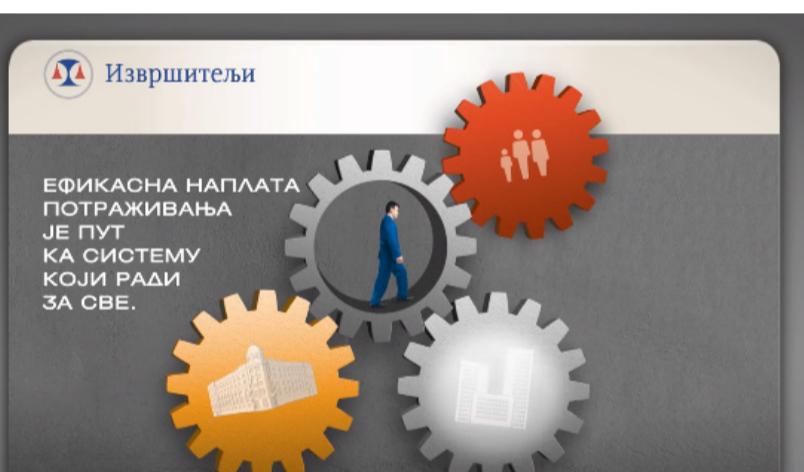
Prvo na šta pomislim svaki put kad dođem na protest pred Skupštinu grada i vidim hiljadu ljudi oko sebe, je nereagovanje Beograda na naš protest koji smo svakodnevno organizovali samo nekoliko stotina metara dalje, na Terazijama i ispred kamene Pošte, od avgusta 2009. do juna 2010. godine. Te zime dok je štrajk trajao, jedan od naših kolega, Kruščić Habib je u srećajnom kapacitetu Trudbenika na Novom Beogradu prebijen ciglom u glavu, noću u svom krevetu (sa poznatim počinocima, ali ne i nalogadvacima do današnjeg dana), da bi ubrzao potom premišuo od srčanog udara koji je ubrzao i do prebijanje. Prebijanju štrajkača smo tada obavestili medije, ali niko nije ništa preneo. U isto vreme svi mediji su iz dana u dan pratili kako su psu Mili odsećene šape i kako se oporavila. O smrti našeg kolege je izvestio samo mesečnik Republike.

Drugo pitanje koje postavljaju sebi dok gledam ljudje na protestima ispred Skupštine grada je koliko ih je uopšte svesno da izbacivanja ljudi na ulicu nisu ništa manje brutalna ni kad ih izvede zakoniti izvršioci po danu i bez „fantomki“. U istom onom srećajnom kapacitetu na Novom Beogradu gde je pre šest godina pretučen Habib Krkušić, u maju 2015. godine angažovane su jake policijske snage da izbace pet porodica koje tamo žive. Policija nije dozvolila nikome da niti uđe niti izade, po hodicima je bilo strogo zabranjeno kretanje, ljudima koji su zapele za lice i ja sam počeо da se borim za vazduh. Kada je bilo očigledno da se gušim, probušili su kesu.

To su mi radili dva puta. Nisu me tukli. Ali, kada sam despoeo u Centralni zavtor u Beogradu, video sam na desetine prebijenih ljudi u hodnicima.

Tokom Šablie uhapšeno je preko 10.000 ljudi, a svedočanstva koja su od tada prikupljena ukazuju na masovno i sistematsko zlostavljanje od strane policije. Najčešći oblici mučenja bili su brutalna prebijanja, gušenje i elektro-škovi. Ljudi su odvođeni u šume i brutalno prebijani i mučeni električnim kablomima. Više žrtava „borbe protiv organizovanog kriminala“ pokušalo je da izvrši samoubistvo nakon policijskog mučenja. Mnogi su oslobodeni bez podizanja optužbi nakon što su proveli nedelje u pritvoru.

Teren za ovu sistematsku policijsku torturu pripremljili su zakoni i legalne odluke predstavnika tadašnje vlasti. Prošrena ovlašćenja za zadržavanje u pritvoru proistekla su iz ureda u uvođenju vanrednog stanja. Policiji je dato pravo da privede svakoga za koga se sumnja da „ugrožava bezbednost drugih građana ili republike“ i zadrži ga u pritvoru do 30 dana. U ovom periodu osumnjičeni nisu imali pravo da vide advokata, izadu pred sudju ili stupe u kontakt sa porodicom. Skupština Srbije izmenila je Zakon o organizovanom kriminalu, da bi policiji dala šira ovlašćenja, pokazujući tako da se

Svi smo nekad čuli onu pesmu Martina Nimlera:

Kada su nacisti došli po komuniste,
ja sam čutao;
jer nisam bio komunista.

Kada su zatvorili socijaldemokrate,
ja sam čutao;
jer nisam bio socijaldemokrat.

Kada su došli po sindikalce,
ja se nisam pobunio;
jer nisam bio sindikalac.

Kada su došli po mene,
nije preostao niko da se pobuni.

Kada su meni i mojim kolegama uništavali radna mesta i živote drugi se nisu bunili zaledno sa nama. Naprotiv, psovali su nas što blokiramo ulice i ne damo im da produ. Hoću da se već jednom prekine ovaj pogubni krug čutanja i nesolidarnosti u kom tako dugo živimo, i zato dolazim na proteste ispred Skupštine grada. Ali mnogi ne dolaze zato što ne vide da je to protest protiv onih koji su nas opljačkali i osirošašili, i da li neko tamo uopšte zna kakvu smo nepravdu preživel u privatizaciji.

Vladimir Novaković, predsednik Udruga radnika i prijatelja Trudbenika

Z A Š T O U N S - u i N U N S - u S M E T A S I N O S ?

„Reprezentativna“ medijska udruženja sve češće Sindikat novinara Srbije kvalifikuju kao „režimski sindikat“

NOVINARSKA udruženja, prema izjavama svojih lidera, „gube utakmicu sa medijskim varvarstvom“. Tu, priznaju, ne mogu više da pomognu ni Savet za štampu ni REM. Razlog je, objašnjavaju, jednostavan: „Samoregulatori mehanizmi imaju šansu samo u onom društvu u kojem se postigne široki konzenzus o poštovanju nekih pravila igre, a ovo nije to društvo“.

! Sta čemo sad? Da menjamo društvo?

Pre dve godine tzv. „medijska zajednica“ (UNS, NUNS, NDVN, ANEM, Asocijacija medija i Lokal pres) je tvrdila da smo treba promeniti medijske zakone i u Srbiji će procvetati medijске slobode. Podsećanje radi, ova medijska udruženja u 2011. godini krajnje suzdržavajući proračun lještajem na pritiscima i kontroli medija u Srbiji Savetu za borbu protiv korupcije. Sve ono na što je tada upozoravalo i protiv čega se borila Verica Barać (netransparentno vlasništvo, finansiranje i oglašavanje, štetne posledice privatizacije), legalizovan je novi Zakonom o informisanju i medijima koji je podržala medijska zajednica.

Sindikat novinara Srbije ukazivao je na katastrofalne posledice privatizacije društvene svojine i upozoravao da će se one ponoviti ako se država povuče iz medija. Sa kolegama iz Kragujevačke inicijative i Koalicijom zaposlenih u medijima, u raspravi pre donošenja seta medijskih zakona govorili smo da nam preti takvizacija i tabloidizacija medija. Insistirali smo da treba pratiti iskustva država sa demokratskom tradicijom gde postoje regionalni i lokalni javni servisi, nacionalne medije, agencije, socijalni dijalog i kolektivni organizacijski protest pred Ustavnim sudom zbog ignorisanja naših zahteva, da smo protestovali i zbog gašenja Tanjuga, i na skupovima pred Vladom Srbije u akciji „Novinari na kleče“...

Posećaćemo da je SINOS jedini dosledno insistirao da se sprovedu u delo zaključci Izveštaja Verice Barać, što nije htela da učini ni jednu vladu od 2011. godine do danas (Mirkica Cvetković, Ivica Dačić i Aleksandar Vučić), da smo uporno tražili da se javno saopšti ko su krajnji vlasnici Novosti, Politike i Dnevnika, da smo sa PROUNS-om podređeni Ustavnom судu inicijativu za ocenu ustavnosti medijskih zakona kojima se državi zabranjuje vlasništvo u medijima, i da smo zajedno organizovali protest pred Ustavnim sudom zbog ignorisanja naših zahteva, da smo protestovali i zbog gašenja Tanjuga, i na skupovima pred Vladom Srbije u akciji „Novinari na kleče“...

Upravo „zaslugom“ medijske zajednice, Srbija danas tone u sve dublji medijski mrak. Jasno je da je poslednji trenutak da se reaguje. Umesto što šire neisnine o SINOS-u, funkcioneri medijskih udruženja trebalo bi da obrabe članstvo da se sindikalno organizuje i angažuje u uspostavljanju socijalnog dijaloga, jer bez radničkih prava nema ni profesionalnih sloboda. Sve priče o slobodi medija besmislene su bez slobodnih novinara, a njih štite jaki sindikati i dobri kolektivni ugovori. Dragana Čabarkapa, predsednica Sindikata novinara Srbije

Poziv na prvi u seriji razgovora NA KRAJU ĆE ISPASTI DA SMO MI TUKLI POLICIJU

Četvrtak 28. jul 2016. godine u 17.00h

Učitelj neznanica i njegovi komiteti

Resavska 21, stan br. 5, Beograd

Učitelj neznanica i njegovi komiteti pozivaju vas na

prvi u seriji razgovora pod nazivom

NA KRAJU ĆE ISPASTI DA SMO MI TUKLI POLICIJU

POŠTO su se uverili da u Srbiji više niko trezven ne pada na priče o „stranim plaćenicima“ i „izdajnicima“, vlasti od ponedeljka pokušavaju da protest protiv nekažnjenog nasilja u Savamali diskvalifikuju i uguše kao „nasilan“.

Nova strategija gušenja protesta može biti veoma opasna po one koji su meta napada, jer za razliku od malogradanskih abrova i prostaklaka koje smo slušali prethodnih meseci, za nasilje se hapsi i kažnjava!! Zato moramo sprečiti da u javnosti, pre institucijama, medu nama, na bilo kom mestu prevlada verzija događaja koju forsira vlast – da su demonstranti tukli policiju.

Boreći se za svoja prava u procesu privatizacije, mnogi radnički aktivisti su doživeli da budu proglašeni

Izdavač:
Učitelj neznanica i njegovi komiteti
Uredništvo:
**Vahida Ramužkić, Noa Treister,
Vladimir Novaković, Ivan
Velislavljević, Ivan Zlatić**
Dizajn i prelom:
Matija Medenica

donator:

partneri:
<img alt="Logos of various partners: Učitelj neznanica i njegovi komiteti, Imenovati TO ratom, Savez za radni